

Ferencz-Nagy Zoltán

FOLKLÓR ÉS TE

Megtisztulunk a folklórban.
Én szóttos vagyok, te stafírunig.

Pörgünk, s a világ egy csíkos homály:
Két kék karika,
A közepük éjszaka
– rejtelmes, csodás.

A világ egy csíkos homály.
Csak te vagy biztos.
És a karikák.
Hajad illata hallgatag,
Csak a szél susog.

Még egy kicsi, s felharsanunk.

MÉG NEM TUDOM MEGNEVEZNI

Gyermekkori estzajok:
Távoli tehénkolomp,
S lassan közeledő, titkos éj.

Még időzik a szürkület.
Háztetők,
És magányos kémények.

Hol van ő? – kérded,
És a mélyzöld hegyek
Fenyőire nézel:
Egybeolvad, de érzed:

Külön-külön, de talán mégis:
Egészenben.

KONKÁV

Láttam az arcát:
Homályos és bús.
Istenem, ő is lehet szomorú?
Míg pillantok, lopva félrenéz:
Hol van, hol zenél
A gyermekkori forró méz?

Halk szemében délibáb:
Harcoló, vonyító kiskutyák,
És lelket maró emlék.

Talán majd beburkolóznál,
Takaród: ópaplan,
Folyópartról ősi nád,
Régi, meleg ölek.

RETROSPEKTÍV

Egy kicsit belecsoibanok,
S a langyos sűrű körbefon.
A dombokon a holdvilág,
A felhők mögött angyalok.

Mögötted minden, amitől félek:
A múlt,
A mumus,
Meg a vétek,
És az elszabadult kerti kutyák.

A szavaim még folynak, kuszán,
De mögötted van az is, hogy megakadok,
S szavam nem lesz több a jajnál,
A barbár, ólmos őszi esőnél,
S nem jön ki szép, ott ragad,
Ahol formát sem ölt –
Ez van mögötted, kétségbeesésem,
Az elfojtott szavaim.

Előtted
Felkel a Nap, a reggel a földre hull.
Szendén nézed a távoli madarakat.
Szelíden ugatnak a kerti kutyák,
Az égbolt pasztellban fürdik.
Égi fenyők mintha nem is érnék
A föld színén a talajt,
S talán mi is a földdel lebegünk,
Egy pillanatig az űrben,
Álmodozhatunk, nem kell lekössön
A végesség,
S ami mögötted van.

Napimádók, 2002 (80 x 80 cm, olaj, vászon)